

ชายผู้ตกลงไปในไดโนเสาร์
จิรัฐ ประเสริฐทรัพย์

-1-

เขาตื่นขึ้นมาในที่ที่มีพื้นลาดเอียง แคบ อับ และร้อนเหมือนเตาอบ แสงแดดเที่ยงวันลอดผ่านรอยแตกเบื้องบนลงมาแยงตา นั่นเป็นแหล่งกำเนิดแสงแหล่งเดียวจากเพดานซึ่งอยู่สูงขึ้นไปราวสองเมตร ร่างเขาชุ่มเหงื่อ วิงเวียน และเจ็บระบมไปทั่ว อาจมีคนโยนเขาลงมา หรือไม่ก็เป็นเขาเองที่พาร่างกระแทบอะไรสักอย่างรุนแรงจนมาพังพาบตรงนี้

ทบทวนสักพักจึงประจักษ์ เป็นเหตุข้อหลัง เขาพลัดตกลงมาในท้องไดโนเสาร์

เป็นประติมากรรมไทแรนโนซอรัสที่ตั้งอยู่บนเกาะกลางถนนใต้สะพานลอย เขาคุ่นเคยดีเพราะมันอยู่บนเส้นทางที่เขาใช้สัญจรกลับบ้าน เมื่อคืนหรืออาจเป็นคืนก่อนหน้า เพื่อนผู้เป็นเจ้าของบ้านเสนอให้เขาอนค่างให้สร้างเมาและจะขับรถไปส่ง กระนั้นเขาก็ยืนยันกรานว่าจะเดินกลับบ้านเพียงลำพัง แม้ว่าตอนนั้นยังอยู่ในเวลาเคอร์ฟิวก็ตาม อาจเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์จริงๆ จึงทำให้เขาต้อตึง และอาจด้วยเหตุนี้ทำให้เขาเดินข้ามถนนอันว่างเปล่ามาหยุดตรงเกาะกลางเพียงลำพัง

หลายสิบปีที่แล้ว มีการขุดพบโครงกระดูกไทแรนโนซอรัสในเมืองนี้ ก่อกระแสการสำรวจด้านบรรพชีวินในประเทศ หน่วยงานท้องถิ่นทุ่มงบประมาณจัดสร้างพิพิธภัณฑ์และสถานที่ท่องเที่ยว พร้อมกับสถาปนาให้สายพันธุ์ไดโนเสาร์ที่ถูกค้นพบเป็นสัญลักษณ์ใหม่ของเมือง ทั้งยังมีการเล่นแคมเปญฟ้องเสียงว่า 'ไทยแลนด์โนซอรัส' ด้วยหวังให้สิ่งนี้เป็นแม่เหล็กดึงดูดการท่องเที่ยวระดับนานาชาติ นั่นคือเรื่องไม่กี่ปีก่อนเขาเกิด

และด้วยเหตุนี้ ตั้งแต่เขาจำความได้ รูปปั้นไดโนเสาร์ก็ตระหง่านอยู่ตรงนั้น เบื้องหน้าสะพานลอยที่แทบไม่เคยมีคนข้าม นอกจากเป็นฐานประดับซุ้มประตูเฉลิมพระเกียรติอันโอ้อ่าที่มีศักดิ์ล้ายประตูทางเข้าเมือง กาลเวลาผันผ่าน จากกษัตริย์คนก่อนเปลี่ยนสู่คนปัจจุบัน ไทแรนโนซอรัสยังเป็นตัวเดิม

มีคนเคยพูดไว้ หากเราตาสว่าง เราจะไม่มีทางกลับไปมองทุกสิ่งในประเทศนี้ด้วยสายตาแบบเดิมได้อีกต่อไป... เขาเพิ่งตระหนักถึงเรื่องนี้ เมื่อยืนมองภูมิทัศน์ที่คุ้นเคยดีตั้งแต่เด็ก... ถนนทางเข้าเมืองที่ขนาบด้วยเสาไฟประติมากรรมกินรีเรียงถ้อยอย่างนับไม่ถ้วน รูปปั้นไดโนเสาร์ ซุ้มประตูเฉลิมพระเกียรติ รูปถ่ายของกษัตริย์ขนาดมหึมา และกล้อง CCTV ที่ซ่อนอยู่ใต้สะพาน... เขามองมันด้วยรอยยิ้ม ก่อนจะหัวเราะลั่นเหมือนคนเสียสติ จากนั้นก็เปลี่ยนมาร้องไห้

เขาจำได้ไม่ชัดว่าเป็นคำวันเสาร์หรืออาทิตย์ที่วิดีโอคอลกับพ่อ พ่อยิ้ม บอกกับเขาว่าอากาศดีขึ้น ไม่นานคงหาย กระนั้นอีกไม่กี่วันต่อมาเขาก็พบว่าแกโกหก เพื่อนบ้านโทรศัพท์มาแจ้งข่าวร้าย พ่อนอนตายลำพังในบ้าน เช่นเดียวกับพ่อ แม่ หรือคนใกล้ชิดของคนอื่นอีกหลายร้อยหรือนับพันในประเทศนี้ผู้จากไปเพราะโรคระบาดใหญ่ซ้ำแล้วซ้ำเล่าที่รัฐบาลไม่สามารถควบคุมได้...

แม้จะจำวันได้ไม่ชัด เขาก็จำได้แม่นยำครั้งสุดท้ายที่คุยกัน ไม่สิ... ไม่ว่าจะกี่ครั้งไหน พ่อจะสวมเสื้อสีเหลืองเสมอ และไม่ว่าเขาจะหาหลักฐานมาอธิบายว่าความตกต่ำจนใกล้จะล่มสลายของประเทศในขณะนี้ มันหาได้มาจากความรู้ศักยภาพของรัฐบาลแค่ฝ่ายเดียวอย่างไร พ่อก็ไม่เคยฟัง แยกยังเชื่อมั่นและศรัทธาในสีเสื้อที่สวมจนวันสุดท้าย

กลางดึกคืนนั้นถนนทั้งสายว่างเปล่า แถวของเสาไฟกินรีสีทองเปล่งแสงให้ความสว่างแก่เขาราวกับเป็นผู้ครอบครองถนนสายนี้ แล้วจู่ๆ เขาก็ปีนขึ้นไปบนไดโนเสาร์, จากหาง ใต้ก้นกบขึ้นไปบนหลัง เขาตั้งใจจะขึ้นไปนั่งบนคอของมัน ซึ่งเป็นส่วนที่ทำให้เขาได้เข้าไปใกล้รูปถ่ายใบหน้าของกษัตริย์อันเป็นจุดศูนย์กลางของซุ้มประตูเฉลิมพระเกียรติสุดแสนอลังการนี้

ไม่รู้ว่าจะไรดลใจ ไม่ใช่ทั้งความโศก เคียดโกรธ เคียดแค้น หรือเพียงแค่อยากทำลาย เขาเพียงปรารถนาจะปีนขึ้นไปเพื่อมองใบหน้าของชายในภาพถ่ายใกล้ๆ กระนั้นเมื่อเขาปีนขึ้นไปมาถึงส่วนคอ ขณะพยายามพลิกตัวเพื่อให้แผ่นหลังทาบไปกับด้านหลังศีรษะของรูปปั้น เขาก็ได้ยินเสียงกรอบแกรบ พลันพื้นผิวไฟเบอร์กลาสตรงส่วนที่รองรับน้ำหนักเขาก็ปริแตก และเขาก็ตกลงมา

-2-

หลังจากทราบข่าวลູงพลเสียชีวิต ผมเขียนแสดงความเสียใจส่งให้เขาทางกล่องข้อความเฟซบุ๊ก รู้สึกเสียตายที่ไม่สามารถไปร่วมรำลູงพลในพิธีศพ เนื่องจากมาตรการจำกัดการเดินทางข้ามจังหวัดที่เป็นอยู่ อันที่จริงมีประโยชน์มากมายที่ผมอยากเขียนเพื่อไถ่ถามสารทุกข์หรืออัปเดตชีวิตเนื่องจากไม่ได้พูดคุยมาหลายปี แต่ที่สุดผมก็ตัดใจเหลือเพียงข้อความแสดงความเสียใจอย่างเรียบง่ายก่อนส่งไป

ลູงพลคือพ่อของเขา ความที่เราเป็นเพื่อนสนิทกันตั้งแต่เด็กจนล่วงสู่วัยทำงาน ผมจึงคุ้นเคยกับแกประหนึ่งญาติผู้ใหญ่ที่สนิทสนม ลູงพลไม่รู้ว่ามีผมเคยคบหากับลูกชายของแกในฐานะคู่รัก กระทั่งเราแยกทาง ผมจึงไม่มีโอกาสได้เจอลູงแกเลยตั้งแต่นั้น

ข่าวเสียชีวิตของลູงพลทำให้ผมรำลึกถึงวันวาน และนั่นทำให้ผมตระหนักได้ว่าจนทุกวันนี้ ผมก็ยังคงไม่หมดรักลูกชายของลູง

เขาเป็นคนจิตใจดี ละเอียดย่อน และช่างเอาใจใส่ ชีวิตคู่ของเรารับริ่นมาสิบกว่าปี กระทั่งคำวันหนึ่งเมื่อเขากลับจากที่ทำงาน และเห็นกระดาษหนังสือพิมพ์ที่ผมนำไปวางทับแผ่นรองซัปปัสสาวะของเจ้าฟิวส์ พูเดิลวัยสามขวบที่เราเลี้ยงด้วยกัน เขาก็โกรธเหมือนคนบ้า เนื่องจากกระดาษแผ่นนั้นปรากฏรูปขนาดใหญ่ของมหาบุรุษที่เขาศรัทธาและยกให้เป็น ‘พ่อ’ อีกคนอย่างหมดหัวใจ

ตอนที่เขาเข้ามาในห้อง เจ้าฟิวส์เพิ่งถ่ายเบมาเสร็จจนกระดาษฉ่ำแฉะ และมันกำลังโก่งตัวเพื่อถ่ายหนักลงบนหนังสือพิมพ์บริเวณใบหน้าท่านผู้ั้นพอดี

ผมยืนยันว่าไม่ได้ตั้งใจ เราเลี้ยงหมาไว้ในห้อง แผ่นรองแผ่นเดียวมันซับบของเสียได้พอเพียงที่ไหน หนังสือพิมพ์ก็วางอยู่ ผมก็แค่กางมันไปปูซ้อนไว้เช่นทุกครั้ง ไม่ได้สนใจอะไร และถึงอย่างนั้นเราจะ

หลีกเลี่ยงอย่างไร ในเมื่อบนหน้าหนังสือพิมพ์ นิตยสาร หรือมองไปที่ไหนก็ล้วนมีแต่รูปท่านเต็มไปหมด หากเขาไม่ฟัง เขาตำว่าผมชั่วช้าเกินกว่าจะให้อภิภัย

เล่าให้ใครฟังก็คงช้า แต่เราเลิกกันเพราะเรื่องนี้

ผมเสียใจราวกับโลกสลาย พุ่มพวย ตามอ้อนวอนขอให้เขาให้อภิภัย แต่ดูเหมือนว่าเขาไม่เพียงหมดรัก หากเกลียดผมอย่างสิ้นเชิง และไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานแค่ไหน บ้านเมืองเกิดรัฐประหาร เปลี่ยนผู้ปกครอง โรคระบาดใหญ่ วิกฤติเศรษฐกิจ หรือความตึงต้ามสูงสุดที่เขาเคยยึดถือเปลี่ยนสู่ภาพที่คนรุ่นใหม่มองว่าเป็นปัญหา และเขาเริ่มหันมาแชร์ข่าว หรือเขียนสแตตัสตั้งคำถามต่อความชอบธรรมของสถาบันที่ปกครองประเทศนี้ผ่านเฟซบุ๊ก เขาก็ไม่เคยให้อภิภัยผม ไม่แม้แต่จะตอบข้อความนับร้อยนับพันที่ผมส่งไป เขาหนักแน่นจนผมละอาย ท้ายที่สุดผมจึงยอมแพ้ พาตัวเองให้หายไปจากเขา

ข่าวการจากไปของลุงพลทำให้ผมกลับมาเขียนข้อความถึงเขาอีกครั้ง ซึ่งก็เช่นที่บอก ผมพยายามจะเขียนให้เรียบง่าย ลดความพุ่มพวย และเหลือเพียงข้อความแสดงความเสียใจอย่างบริสุทธิ์

ผมคิดว่าด้วยมารยาท เขาคงตอบกลับข้อความนี้ และนั่นจะทำให้ผมดีใจเพราะอย่างน้อยเขาจะได้เห็นว่าช่วงที่เขาเศร้าที่สุด ก็ยังมีผมพร้อมอยู่ข้างๆ

แต่นั้นละ ผ่านไปหนึ่งสัปดาห์ เขาก็ไม่แม้แต่จะเข้ามาอ่าน คิดว่าเขาคงกำลังวุ่นกับงานศพจนไม่มีเวลาเช็กเฟซบุ๊ก นั่นทำให้ผมตัดสินใจโทรศัพท์หาโดยตรง เพื่อจะพบแต่เพียงเสียงตอบรับอัตโนมัติที่ปลายสายที่แจ้งมาว่าไม่สามารถติดต่อเขาได้ในขณะนี้

พยายามคิดในแง่ดีว่าเขาอาจเปลี่ยนเบอร์โทรศัพท์ แต่ก็อดคิดไม่ได้ว่าแท้จริงเขาอาจบลิ๊งสายของผม – ผมอาจตายไปจากความทรงจำของเขาแล้วจริงๆ ก็เป็นไปได้

-3-

รอยแตกบนต้นคอไดโนเสาร์อยู่ห่างเพียงช่วงตัว หากเขาบาดเจ็บจนไม่สามารถพุงร่วงให้ลุกขึ้นมาได้ หลังจากตะเกียกตะกายอยู่นานเพื่อหยิบโทรศัพท์มือถือถือในกระเป๋าทางเกงด้านหลัง เขาก็พบอีกหนึ่งความผิดหวังครั้งใหญ่ในชีวิต เมื่อโทรศัพท์ไม่เหลือแบตเตอรี่ให้ใช้

เขาจึงทำได้แค่ทุบผนังที่อบร้อน พร้อมตะโกนเรียกให้คนช่วยในตอนบ่ายอันเจิบสจัดที่นานๆ ที่จะมีรถแล่นผ่าน เสียงที่เขาได้ยินบ่อยและชัดที่สุดคือนกที่ซึ่งพวกมันได้ทำรังไว้บางมุมของซุ้มเฉลิมพระเกียรติ

มีความหวังเล็กๆ ในคำคืนหนึ่ง เมื่อเขาได้ยินเสียงมอเตอร์ไซค์ดับเครื่องลงใกล้ๆ วัยรุ่นชายหญิงเดินขึ้นบันได และแอบพลอดรักกันบนสะพานลอย เขาตะโกนสุดเสียง แต่มันก็ไม่ดังไปกว่าเสียงครางของหนุ่มสาว กระทั่งบทรักสิ้นสุด เสียงที่ก้องอยู่ในร่างไดโนเสาร์ว่า “ช่วยด้วย...” จึงลอยเข้าหูพวกเขา แต่แทนที่จะเอะใจ ฝ่ายหญิงกลับเริ่มกรีดร้อง ตามมาด้วยเสียงผีทำของของคนสองคนที่เร่ร่อน ก่อนเป็นเสียงสตาร์ทมอเตอร์ไซค์ พุ่งทะยานออกไปอย่างรวดเร็ว

กว่าที่เขาจะถูกพบก็หลายสัปดาห์หลังจากนั้น เป็นนายที่ร้อนจัด ชายชราไ้บ้านคนหนึ่งกำลังจะข้ามถนน อาจเพราะสะพานลอยมันร้างเสียจนไม่ชวนข้าม หรือเพราะชายผู้นั้นเหนื่อยล้าจนไม่เหลือแรงเดินขึ้นบันได จึงเลือกที่จะเดินข้ามถนนใต้สะพาน หากโรคระบาดที่เป็นอยู่ก็ส่งผลโดยตรงต่อระบบทางเดินหายใจ และทำให้ชายผู้น่าสงสารคนนั้นไปไม่ถึงปลายทาง

กว่าคนขับรถกระบะจะเห็นว่ามีคนนอนอยู่กลางถนน รถก็เกือบจะเหยียบร่าง คนขับหักพวงมาลัยอย่างเฉียดฉิว ก่อนจะพุ่งไปชนรูปปั้นไดโนเสาร์บนเกาะกลาง รูปปั้นแตกออก และส่วนหนึ่งของมันกระเด็นไปกระแทกซุ้มประตูพังลงมา

เมื่ออาสาสมัครกู้ภัยมาถึงก็พบกับความงงงวยแปลกประหลาด ผู้โดยสารในรถกระบะทุกคนปลอดภัย เว้นแต่คนขับที่อาการสาหัส กระนั้นในที่เกิดเหตุกลับมีผู้เสียชีวิตสองศพ หนึ่งในคือชายชราที่รอดพ้นจากการถูกชนแต่เสียชีวิตไปก่อนหน้าเพราะขาดอากาศหายใจ กับอีกหนึ่งคือชายนิรนามที่ไม่มีใครรู้ว่ามาได้อย่างไร ชายวัยสามสิบเศษที่ดูเหมือนจะเสียชีวิตมานานมากแล้ว เขานอนแผ่หราอยู่กลางชิ้นส่วนของรูปปั้นไดโนเสาร์และแผ่นไม้ที่แตกหักของซุ้มเฉลิมพระเกียรติ ศพลีบและแห่งเหมือนเนื้อสัตว์ที่ถูกทำให้สุกด้วยการตากแดด หากก็มอมแมมด้วยฝุ่นดินราวกับซากฟอสซิลที่เพิ่งถูกขุดพบ